

Piknik pikapolonic

(Izbor iz zbirke)

Jože
Snoj

V JUTRIH v jutrih nam pojejo
 taščice
 v sen nam bodejo
 akacije

v grozi lezejo
 s postelj
 pod postelje
 pikapolonice

na tesnem se
 ploske
 ploščijo na
 ploskogrude
 ljubice

samo da ne
 pride
 na vislice
 kdor bil bi
 storjen
 iz polucije

iz polucije iz
skrivnih
želja
do tuje žene in
tujega blaga

taščice
te votlooke prerokinje
akacije
te vitoroge vislice

IŠČEM TE iščem te v razkoraku
trave
mravlja na
zemljevidu

v preganjeni gubi
obzorja
se vdajam grafičnim
prividom:

zdaj sem na tigrovi
koži
zdaj pred daljico
brez
konca
včasih se mi zazdiš
velikanska
včasih
kot pikapolonica
drobna

včasih so tvoje zle
pege
edini živi mrčes
tega papirja
včasih poginjaš sred znamenj
in si oznaka za
plaz
smrt
močvirje

včasih sam dolge tedne
poganjam iz
zemljevida
kjer so narisane
trave

včasih te
ure
vznak kličem
v dlan iz
petprste
slušalke

VMES, v blagih tečajih duha
MED NALIVI se neslišno obrača
DEŽJA os
vmes
med nalivi dežja
se visoko oglašča kos

kos za kosom
odlagaš s sebe
svoja tuja
oblačila
zdaj zdaj mi
boš
stopila
gola in bosa iz sna

v blagih tečajih vrat
veje tvoj skrivni
prihod
vmes
med nalivi dežja
si zunaj odpočiva glog

gib za gibom
izmikaš s sebe
smešno velike obroče
svojih tujih
poti

zdaj zdaj se mi
zahoče
pa bom odprl oči

na blage tečaje spokoja
se mi ovijaš
voljna in krhka
v čakanju in v rôkah
moja
iz tuje resnice in sna

vmes
med nalivi dežja
se mi vračaš mokra
spod prhe

BALADA vstani vstani že

O JERICI Jerica

voli te bodejo
v vimena
trava je prhka od
cimeta
danes boš prvič
nezvestnica

črnoobrobljeni ogrci
pokukali so na
ógledi
iz tvoje lisaste
dlačice
v tvoje podpázduhe
cimetaste

vonja tako
da te glava
boli
dehni tako
da ti slábo stori
stopiš naravnost
ali stopiš vstran
čaka te

on
kot noč čaka
dan

ne veš ne kdo
ne dojameš čemu
niti od kod si
a veš da si
tu

in smrček jutranjega
hladu
se te
dotakne
posredi sramu

BALADA
O NEIZGOVORJENEM

ko sem ti razstlal
prsi
sem našel tam še
toplo gnezdo
smrti

ko sem ti oblezel
boke
sem našel tam
odtis obešenčeve
zanke

ko sem ti grel
grivasto
sramnico
sem zdrsnil
v razpokano
grobnico

pa ti vsega tega
nisem omenil
niti z
besedico
molče sem goltal
stóke

in mislil
vsak imava v grlu svojo
užejano davico
in vsak svoje
otrôke

BALADA na sveže odprti
O SKAVTIH meloni
IN FLAVTI jaz in ti
in milijoni
v sramnem oranžnem
soku

ves sem sladak in
sprijet
nikomur ne morem dati
rôke

tvoj nasmeh je znenada iz
črnih meloninih
pešk

pred očmi si mi —
oprosti —
zbolela za spolnim
skorbutom
jemlješ jih s prsti
iz ust in
jih že spet
ješ

bruham
tečem ob potoku
tečem v samih sprenevedavih
lokih

samo da ne dotečem
do reke

tam tvoj mož
med nedokončanimi
zelenimi skavti

igra
slišiš
vse tiše
igra na flavto

BALADA
O KROKODILU po nekem kriku
neke noči
priteče mož
priteče hči
k postelji
materini

tam vitek
krokodil
leži
iz najtanjšega kačjega
usnja
ustrojen nalašč za
mesečino

moža piči zla
slutnja
hči požira slino

krokodil na
hrbtu leži
zadnji nogi narazen
prednji prekrížani
čez trebuh
kačje sviščeča zadruga
znotraj nič:

ženski nered pač
črtalo za smehljajočo se prevaro
ključ kljun
priključvan iz móda
čakanje čakanje
robček solz
slika neznanega
gospoda

v lakastem
blišču
jo pokopljeta
na dvorišču

kakšna draga
kolekcija
reče hči in
jok
nabira
mož
koagulira

prva letošnja
žrtev krokodila

HOMO zdravi smo
EROTICUS in luč
žametne kritine nam
sveti

rijemo krti
smrtni
od trebuha do
trebuha
v epohe

na zevu posredi časa
na zevu stoka in
nôge
zatajimo sebe in svoje
preróke

o vlažno —
— toplo —
— temna in brez globine

na tebi obtičimo
odcejèni
brez misli
brez prihodnosti
in brez zgodovine

RES SI imaš
 eno
 rôko
 in eno nôgo
 eno uho
 in eno
 oko —
 polžena

imaš razpočena usta
 in podústeno
 telo —
 polmoja

poljub daješ
 in naročje ponujaš —
 polzvesta

kar je scela
 in kar je po dvoje
 posojaš

res si
 kar je razprl ti
 božjo obličnost urezujoči
 nož
 simetrije —
 razklana

RAZ KROV tvojo smrtno sluz
 DRSIMO je obsenčil sveti
 ZGODNJA DANICA duh
 tvoj brezmadežni obup
 je razstlal opoj
 rjuh
 polmesec tvojih nog
 je zazibal
 človeški rod

iz rok nam letijo
 nedolžni otročiči

naši prsti grabijo
za votlo režo kože
in zmakljivimi brstiči

raz krov drsimo
zgodnja danica
raz snov se nam lušči
strupeni lošč
duše

slabo žgana glina smo
blagoslovljena med ženami
razmočena prst zgolj
pohojena od nevidnega
stopala

ne vemo kaj bo z nami
zdrava ki si v nebesih
v slast in stud so nam naša
sesala
pod zvezdami vesoljnega viharja
visimo drhteči na seskih

NE BOVA IMELA

ne bova imela

skupnega

groba

ampak

skupne

milijarde

organizmov

in skupne bilijone

organov

in skupne prabičke

orgazmov

in tipala bova za svojo nesmrtno

protoplazmo

in počutila se bova porazno

in najinemu

gomazenju

ne bo konca
in najinemu hlepenju
ne bo kraja
in v nama bo
to
kar bilá
sva
podoba izgubljenega raja

Evald
Flisar

Tretja soba

Nerad potujem sam. Kadar koli se po naključju ali lastni nespameti najdem brez družabnika, pozabim na galerije in templje ter posvetim zanimanje ljudem; vprašanja zastavljam, ki jih sicer ne bi, smehljam se in segam čez votli prostor, da bi našel odziv: hribe, ki bi vrgli nazaj odmeve besed.

Morda se zato s takšno vnemo odzovem sleherni ponudbi prijateljstva — podobno kot se le z obotav-

ljanjem odločim za prelom, ko me zveza pričjenja dušiti.

Egona Kulika sem srečal na osrednji Sumatri, na poti do otoka v vulkanskem jezeru Toba, kjer me je na krovu čolna zaprosil za ogenj. Čeprav ne kadim, se le redko zgodi, da ne bi imel v žepu škatle vžigalic; še posebej ne po dolgem obdobju samote, saj se plamen, ki prižge cigareto, pogosto razgori v plamenu zrelega razumevanja.

Hitro je postalo jasno, da tudi mladenič ni prida kadivec; po predstavi kašljanja je cigareto pognal čez ograjo, v zeleno vodo, ki se je kodrala v zajedljivem vzhodnem vetru. Škripajoči čoln se je gibal čez gladino počasi; motor je bobnal z votlimi, obotavljivimi sunki, in na hipe se je zdelo, da bodo vzpetine otoka za zmeraj ostale v obzorju.

Spominjam se, da so čez nebo drseli oblaki, in da so isti oblaki drseli tudi po nebu, ki se je zrcalilo v vodi; zgrinjali so se proti zahodu, nad brezbarvne, z džunglo pokrite hribe, in se zgoščali v klobčič dežja in groma.